

Sygn. akt: I C 1968/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Edyta Staszkiwicz-Tkacz
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017 r. w Suwałkach

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powoda T. K. kwotę 3841,70 zł (trzy tysiące osiemset czterdzieści jeden złotych i 70/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 01.10.2015r. do dnia 31.12.2015r. i dalej z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 3.591,70 zł (trzy tysiące pięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych 70/100).

II. Zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powoda T. K. kwotę 1.897,00 zł (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

III. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Suwałkach) kwotę 131,50 zł (sto trzydzieści jeden złotych 50/100) tytułem brakujących kosztów w sprawie.

SSR Edyta Staszkiwicz-Tkacz

Sygn.. akt I.C. 1968/16

UZASADNIENIE

Powód T. K. wystąpił przeciwko (...) S.A. w W. z pozwem o zapłatę kwoty 3.591,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01.10.2015r. do dnia zapłaty. Jednocześnie domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż roszczenie związane jest z charakterem odszkodowawczym z tytułu OC posiadaczy pojazdów, którego pozwane towarzystwo na zasadzie akcesoryjności przystąpiło do likwidacji szkody na pojeździe powoda tytułem szkody powstałej w skutek zdarzenia drogowego z dnia 31.08.2016r., którego sprawcą była osoba ubezpieczona u pozwanego. W dniu 16.09.2015r. pozwana (...) S.A. w W. wydała decyzję i wypłaciła kwotę 3.234,52 zł tytułem likwidacji szkody. Dochodzona niniejszym pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy wartością ustaloną

przez powoda potrzebną do pokrycia kosztów szkody, a kwotą już wypłaconą – 6.826,22 zł – 3.234,52 zł = 3.591,70 zł. Żądanie odsetek oparte zostało na podstawie art.14 ust.1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych i Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, biorąc pod uwagę iż szkoda została zgłoszona w dniu 30.08.2016r.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 września 2016 roku w sprawie sygn. akt I Nc 1939/16 Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Suwałkach żądanie powoda uwzględnił w całości, rozstrzygając jednocześnie o kosztach sądowych w sprawie.

Od orzeczenia powyższego **pozwana (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw**, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu (w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa).

Nakazowi zarzuciła:

- naruszenie art.363§1 i 2 kc poprzez przyjęcie, że powodowi należy się od pozwanego objęta pozwem kwota 3.591,70 zł, pomimo faktu, iż należne odszkodowanie z tytułu szkody poniesionej wskutek kolizji drogowej z dnia 31.08.2016r. zostało w całości wypłacone,

- naruszenie art.363§1 kc w zw. z art. 361§1 kc przez niewykazanie i nieudowodnienie, na zasadzie art.6 kc w zw. z art.232 kpc wysokości oraz zakresu szkody,

- naruszenie art.481 kc przez zasądzenie od pozwanego dla powoda odsetek ustawowych od kwoty 3.591,70 od dnia 1.10.2015r. do dnia 31.12.2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1.01.2016r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu sprzeciwu wskazała, iż bezsporne jest, iż zaistnienie zdarzenia drogowego, w trakcie którego uszkodzeniu uległ pojazd A. (...) nr rej. (...), stanowi własność powoda a sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC posiadacza pojazdu mechanicznego u pozwanego. Po zgłoszeniu szkody pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego wypłacił na rzecz uszkodzonego kwotę 3.234,52 zł tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu po kolizji z dnia 31.08.2015r. Zakwestionował roszczenie pozwu co do zasady i wysokości, podnosząc zarzut niewykazania i niezasadnego zawyżenia szkody w pojeździe A. (...). W jej ocenie kwota 3.234,52 zł była wystarczająca do przywrócenia pojazdu A. (...) do stanu technicznego sprzed zdarzenia z dnia 31.08.2015r.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 sierpnia 2015 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność T. K.. W chwili zdarzenia sprawca korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W. (bezsporne).

W przedmiotowym pojeździe zostały uszkodzone drzwi przednie lewe i poszycie progu lewego. Naprawy wymagały – do wymiany kwalifikowały się drzwi PL, listwa drzwi PL, wytłumienie drzwi PL i TL i listwa drzwi TL, do częściowej wymiany poszycie progu lewego, zaś do cieniowania technologicznego poszycie drzwi TL i błotnik PL. (dowód opinia biegłego A. S. k. 70-89)

T. K. szkodę powstałą w pojeździe w wyniku opisanej wyżej kolizji zgłosił pozwanemu (...) S.A. w W. w dniu 31 sierpnia 2015 r. Po zgłoszeniu szkody towarzystwo ubezpieczeń przystąpiło do jej likwidacji i ustaliło, iż koszt naprawy tego pojazdu wynosi 3234,52 zł i taką też kwotę wypłacono uszkodzowanemu (dowód: okoliczność bezsporna, dodatkowo akta szkody koperta k. 53).

W rzeczywistości wysokość kosztów naprawy pojazdu T. K. niezbędnych do przywrócenia go do stanu sprzed kolizji ukształtowała się na poziomie 7274,42 zł netto (8.947,54 zł brutto), przy uwzględnieniu kosztów naprawy pojazdu w warunkach rynku (...) przy zastosowaniu stawki warsztatowej prac na poziomie 110,00 zł rbg oraz przy zastosowaniu

części oryginalnych. Alternatywne części zamienne tzw. zamienniki, mogące służyć do naprawy pojazdu A. (...) nr rej. (...) pozostających w związku z kolizją z dnia 31.08.2015 r. nie pozwoliłyby na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody (jakościowym, wytrzymałościowym, estetycznym, użyteczności) i może powodować obniżenie jego wartości w stosunku do wartości sprzed kolizji (dowód: opinia biegłego A. S. k. 70-89).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – zwanej dalej ustawą (...) - Dz.U. nr 124, poz. 1152 ze zm., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W kontekście powyższej regulacji rozpatrywać należało odpowiedzialność pozwanej w sprawie niniejszej. Żądanie swoje powód wywodził bowiem z faktu, iż uszkodzenia w jego pojeździe powstały na skutek szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego kierowanego przez osobę, której pozwana ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC udzielała.

Poza sporem w sprawie niniejszej pozostawało, iż sprawca kolizji z dnia 31 sierpnia 2015 roku ponosi odpowiedzialność za szkodę w pojeździe powoda. W tym stanie rzeczy porządkująco jedynie zauważyć należy, iż odpowiedzialność ta znajduje swe źródło w art. 436 § 2 kc w zw. z art. 436 § 1 kc i 415 kc.

Bezspornym w sprawie niniejszej było także i to, że sprawca przedmiotowej kolizji w dacie zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W takich zaś okolicznościach odpowiedzialność za szkodę zgłoszoną przez powoda przypisać można też pozwanej (art. 35 ustawy (...)). Odpowiedzialności tej zresztą – co do zasady – pozwana nie kwestionowała.

Zakres odpowiedzialności pozwanej regulowany jest z kolei przez art. 36 ustawy (...), w myśl którego odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Granice odpowiedzialności osoby korzystającej z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wyznaczają z kolei art. 361 kc i 363 kc. Zgodnie z powołanymi regulacjami zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Naprawienie szkody powinno nastąpić przy tym, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Przy taki rozumieniu obowiązku naprawienia szkody nie ma w zasadzie znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz jakim kosztem to uczynił. Wysokość określonego odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy.

W przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu przyjmuje się, że jej naprawienie polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Zauważyć jednak należy, że gdy przypisuje się zobowiązanemu powinność świadczenia umożliwiającego wyremontowanie samochodu, czyni się to z zastrzeżeniem, że chodzi o koszty celowe, ekonomicznie uzasadnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r. sygn. akt II CR 425/72 opubl. OSNC1973/6/111). Natomiast w wypadku braku ekonomicznego uzasadnienia naprawienia szkody we wskazany powyżej sposób, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do innej formy odszkodowania. Polega ona na zapłaceniu kwoty wyrównującej uszczerbek majątkowy wyrażający się

różnicą pomiędzy wartością samochodu przed i po uszkodzeniu. Typową sytuacją, wymagającą określenia zakresu obowiązku odszkodowawczego w powyższy sposób, jest sytuacja, w której koszt naprawy samochodu przekracza wartość samochodu przed wypadkiem; wtedy przywrócenie stanu poprzedniego pociąga za sobą dla poszkodowanego nadmierne koszty - art. 363 § 1 k.c. in fine (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1971r. sygn. akt II CR 475/70, OSPiKA 1971/12/231, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970r., sygn. akt II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002r. sygn. akt V CKN 903/00, OSNC 2003/1/15). Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 15.11.2001r. III CZP 68/01).

W sprawie niniejszej obie strony postępowania stały na zgodnym stanowisku, iż naprawa pojazdu powoda była opłacalna pod względem ekonomicznym i że wobec tego roszczenie odszkodowawcze powoda limituje wartość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Stanowisko to należało uznać za trafne, jako że w przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu przyjmuje się, że jej naprawienie polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty odpowiadającej wysokości kosztów koniecznych do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego, z tym zastrzeżeniem że chodzi o koszty celowe, ekonomicznie uzasadnione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r. sygn. akt II CR 425/72 opubl. OSNC1973/6/111).

Spór między stronami postępowania sprowadzał się zatem w istocie do wysokości odszkodowania należnego powodowi z tytułu szkody samochodowej powstałej w związku z kolizją z dnia 31 sierpnia 2015 roku. Wynikał on zaś z odmiennych stanowisk co do kosztów naprawy tego pojazdu niezbędnych do przywrócenia go do stanu sprzed kolizji.

Celem rozstrzygnięcia owej spornej kwestii dopuścił Sąd dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej – A. S.. W opinii tej biegły, po dokonaniu analizy akt sprawy niniejszej i akt szkodowych, wysokość kosztów naprawy pojazdu powoda pozostających w związku z kolizją z dnia 31 sierpnia 2015 roku określił na kwotę 7274,42 zł netto (8.947,54 zł brutto).

Opinię powyższą ocenił Sąd jako rzetelną i wyczerpującą, a przy tym sporządzoną w sposób logiczny i zrozumiały. Ponadto biegły ustosunkował się do zgłoszonych zarzutów i fachowo wyjaśnił swoje wnioski oraz okoliczności, które wziął pod uwagę przy wyliczeniu kwoty naprawy pojazdu A. (...). Zbędne również, w ocenie Sądu, było dokonywanie oględzin pojazdu przez biegłego, skoro dysponował on pełną dokumentacją pozwalającą określić rozmiar uszkodzeń samochodu oraz sposób i koszt jego naprawy. Stąd też w oparciu o jej treść Sąd kształtował swe przekonanie odnośnie spornej w sprawie kwestii.

Nadto jak wynika z zeznań powoda jego samochód został częściowo naprawiony, za co uiszczył kwotę ok. 2.900 zł. Jednak nie sposób zgodzić się z pozwaną, iż skoro powód dokonał już naprawy to wypłacone mu odszkodowanie w kwocie 3234,52 zł wyczerpuje roszczenie. Podkreślić należy, iż powód dotychczas nie przywrócił do stanu poprzedniego (tj. sprzed kolizji) samochodu A. (...). Jak sam wskazał w trakcie wysłuchania przed Sądem do naprawy pozostały jeszcze inne elementy – słupek boczny, jak również lakierowania. A nadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem obowiązek naprawienia szkody polega na przywróceniu stanu sprzed szkody, przy czym powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i bez znaczenia pozostaje fakt, czy poszkodowany w ogóle naprawi pojazd.

W powyższym stanie rzeczy przyjąć należało, że w związku z kolizją z dnia 31 sierpnia 2015 roku powodowi przysługuje odszkodowanie w kwocie 7274,42 zł netto (8.947,54 zł brutto). Kwota ta odpowiada bowiem wartości kosztów naprawy tego pojazdu pozostających w związku przyczynowym z przedmiotową kolizją i niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku. Mieści się zatem w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej spoczywającej na pozwanej (art. 361 kc i 363 kc w zw. z art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Podkreślić należy, iż przy zastosowaniu części zamiennych tzw. zamienników koszty naprawy pojazdu mogły wynieść 7.250,88 zł netto (8.918,58 zł brutto), jednak tak przeprowadzona naprawa nie pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody i może powodować obniżenie jego wartości w stosunku do wartości sprzed kolizji z dnia 31 sierpnia 2015r.. Nadto należało uznać, iż pojazd

złożony był z części oryginalnych, bowiem pozwana nie wykazała dowodów przeczących tej tezie, a grubość zmierzonej powłoki lakierowanej ją potwierdza. Zaś wiek pojazdu i okres eksploatacji pojazdu nie może narzucać z góry użycia do jego naprawy jedynie części zamiennych alternatywnych a nie oryginalnych.

Reasumując skoro wysokość kosztów naprawy pojazdu powoda ukształtowała się na poziomie 7.250,88 zł netto (8.918,58 zł brutto), to – po uwzględnieniu faktu, iż pozwany wypłacił już powodowi z powyższego tytułu kwotę zł 3.234,52 - uznać należało, roszczenie powoda o zapłatę kwoty 3.591,70 zł – za uzasadnione. Stąd też, orzeczono jak w pkt I wyroku, o odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 14 cytowanej na wstępie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art.481 kc.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 98 kpc w zw. § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 1804). Pozwana przegrała proces w całości a zatem obowiązana jest do poniesienia zaistniałych w jego toku kosztów, na które złożyły się: opłata od pozwu, koszty pełnomocnika oraz uiszczony zaliczki na poczet opinii biegłego. (pkt II wyroku).

Z kolei o brakujących kosztach sądowych, na które złożyło się wynagrodzenie wypłacone biegłemu sądowemu tymczasowo z budżetu w wysokości 131,50 zł rozstrzygnięto na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016r., poz. 623 ze zm.). (pkt III wyroku).

SSR Edyta Staszkiwicz-Tkacz